

Arrest

nr. 87 135 van 7 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 22 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat M. MERRIE en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam toe op Belgisch grondgebied op 15 februari 2012 en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal nam op 21 mei 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven *d.d.* 22 mei 2012 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Russisch staatsburgerschap te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent afkomstig uit Nuradilovo (Dagestan) waar u ook woont.

Op 22 juli 2011 komt u op straat aan de rand van uw dorp twee bebaarde mannen tegen, A.(...) T.(...) en M.(...) genaamd. Ze vragen u hulp om een lekke band te vervangen. U geeft hen uw reserveband. Ze slaan uw telefoonnummer op omdat ze u de band later willen teruggeven. Op dat moment komt een politiepatrouille langs. A.(...) gooit nog vlug een zak uit de koffer van zijn wagen weg. De politie controleert jullie identiteitsdocumenten en jullie wagens, waarna jullie mogen gaan. U gaat naar huis en de twee mannen rijden naar Khassavyurt.

De volgende morgen gebruikt uw broer S.(...)-H.(...) uw auto. Kort daarna wordt uzelf door uw neef M.(...) V.(...) opgebeld met het nieuws dat S.(...)-H.(...) bij het vertrekken uit Nuradilovo gestopt en meegenomen werd door gemaskerde mannen. Samen met uw vriend M.(...) T.(...) rijdt u naar uw neef Musa. Onderweg weet die u te zeggen dat de twee mannen die u de vorige dag had ontmoet, samen met een derde persoon gedood zijn door de politie in de buurt van Khassavyurt. Als jullie bij Musa aankomen, veronderstelt u dat uw broer S.(...)-H.(...) werd meegenomen omwille van die twee mannen die u had ontmoet. Omwille van zijn functie als vice-hoofd van de administratie van de gemeente Nuradilovo, belooft uw neef uit te zoeken wat er precies gebeurd is.

Als u met M.(...) terug naar huis gaat, ziet u dat uw huis omsingeld is door politie en dat ze bezig zijn met een huiszoeking. M.(...) brengt u onmiddellijk naar uw tante A.(...) in Nizhniy-Gerzel, net over de grens met Tsjetsjenië, waar u zal blijven tot uw vertrek. Uw vrouw en drie kinderen blijven al die tijd in Nuradilovo.

Eind juli 2011 komt uw neef Musa u opzoeken in Tsjetsjenië. Hij is dankzij zijn vriend K.(...) K.(...), ex-politieagent en huidig hoofd van de administratie van Nuradilovo, te weten gekomen dat de politie uw nummer had gevonden in de gsm van de gedode A.(...) T.(...) en dat er in de weggegooide zak wapens en explosieven zaten. Daarom was uw broer gearresteerd en werd uw huis doorzocht. Na negen dagen slaagde Musa er met de hulp van K.(...) in om uw broer S.(...)-H.(...) vrij te kopen. Tijdens uw verblijf in Tsjetsjenië laat uw neef Musa u ook weten dat er nog drie convocaties zijn toegekomen voor u op uw adres in Nuradilovo en dat er nog een aantal huiszoekingen zijn gebeurd bij u thuis. U wordt beschuldigd van hulp aan rebellen.

Uiteindelijk verlaat u Rusland op 12 februari 2012. Vanuit Nizhniy-Gerzel brengt uw neef Musa u naar Novoshakhtinsk waar u de grens met Oekraïne oversteekt. Van daar gaat u verder naar Polen en zo naar België waar u op 15 februari 2012 aankomt en diezelfde dag asiel aanvraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw origineel rijbewijs, uw origineel Russisch intern paspoort en kopies van drie convocaties.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u vreest dat de politie en de regering van uw land u zal arresteren of doden omdat men u verdenkt van hulp aan rebellen (CGVS p. 6). Het Commissariaat-generaal is echter van oordeel dat u er niet in slaagt uw vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

Om te beginnen kunnen immers ernstige vragen gesteld worden bij de vervolging vanwege de autoriteiten die u beweert te ondergaan vanwege uw ontmoeting met de twee mannen aan het bos en hun dood.

Zo verklaart u aanvankelijk dat u officieel beschuldigd wordt van medewerking met de rebellen en dat er een strafzaak op uw naam geopend werd (CGVS p. 10-11). Later verklaart u niet te weten door welke instantie die strafzaak tegen u geopend werd of wanneer dat was. U verklaart dat er documenten waren waarmee men u wou arresteren, maar welke dat zijn weet u niet. Daarop verklaart u dat u toch niet officieel in verdenking gesteld wordt en dat u op papier niet gezocht wordt en u niet in de computer staat, maar dat uw foto wel bij elke politiepost hangt en men op zoek is naar u (CGVS p. 11 & p. 12). Deze verklaringen zijn echter dermate incoherent dat ze ongeloofwaardig worden. Als u daadwerkelijk het slachtoffer zou zijn van vervolging vanwege uw autoriteiten als gevolg van uw ontmoeting met de twee mannen, kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u duidelijk aangeeft of u al dan niet officieel in verdenking wordt gesteld en welke documenten er over u nog bestaan. Zoals hierboven aangetoond, is dit niet het geval. Dat u niet op de hoogte zou zijn van de modaliteiten van de strafzaak die tegen u geopend zou zijn omdat u ondergedoken leefde in Tsjetsjenië (CGVS p. 11), is een weinig overtuigend element om uw tegenstrijdige verklaringen hieromtrent te rechtvaardigen. U verklaart immers dat u tijdens dat verblijf in Tsjetsjenië regelmatig contact had met uw neef M.(...) V.(...) die u tot in detail van uw situatie op de hoogte hield (CGVS p. 8 & p. 10-11) en bij de autoriteiten van uw land werkte (meer bepaald als vice-hoofd van de administratie van uw dorp Nuradilovo, CGVS p. 3); Musa had op zijn beurt contact met K.(...) K.(...) (een ex-politieman die tegenwoordig het hoofd is van de administratie van uw dorp, CGVS p. 9-10 + zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Bovendien verklaart u nu nog steeds contact te hebben met uw familieleden in uw land (CGVS p. 3). Het is dus weinig aannemelijk dat u niet op de hoogte zou zijn van het feit of u al dan niet officieel vervolgd

werd door de autoriteiten van uw land. Bijgevolg komt uw bewering als zou u door de autoriteiten van uw land vervolgd worden ernstig op de helling te staan.

U legt kopies van drie convocaties neer (zie documenten 3, 4 & 5 in administratief dossier) waarmee u wil aantonen dat u werd opgeroepen ter ondervraging als verdachte. Hierover dient opgemerkt te worden dat het slechts om kopies gaat en niet om originelen – u verklaarde te proberen de originelen nog te bezorgen (CGVS p. 12) maar tot op heden heeft het Commissariaat-generaal hieromtrent nog niets ontvangen – waardoor de authenticiteit ervan onmogelijk kan nagegaan worden. Bijgevolg kunnen ze de hierboven opgesomde anomalieën in geen geval herstellen.

Het CGVS heeft getracht meer informatie te vergaren over het door u aangehaalde incident waarbij drie personen, onder wie twee mannen aan wie u aan de rand van uw dorp hulp zou hebben geboden, werden gedood. De teruggevonden informatie, waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, stelt dat een dergelijk incident zich in de door u aangehaalde periode voordeed, maar maakt geen melding van u en ondersteunt uw persoonlijke betrokkenheid bij het incident bijgevolg hoegenaamd niet. Bovendien zijn de feiten zoals u ze weergeeft niet gelijklopend met de gevonden informatie. Zo verklaart u dat u op 22 juli 2011 tussen 21u en 22u twee mannen aan het bos in uw dorp hielp met het vervangen van een autoband. Als op dat moment een politiepatrouille langskomt, gooien ze snel een zak met wapens weg in de bosrand. De politieagenten controleren jullie alle drie op jullie identiteit en ze kijken ook de inhoud van jullie auto's na. Daarop mogen jullie gaan. De twee mannen gaan verder richting Khassavyurt, terwijl u naar huis gaat. U verklaart dat er diezelfde avond tussen 23u en 24u een schietincident plaatsvond in de buurt van Khassavyurt waarbij die twee mannen, samen met een derde persoon, aan een controlepost van de politie werden neergeschoten. U verklaart dat de politie de zak met wapens later terugvond op de plaats waar jullie de band vervangen hadden en waar jullie samen door de politie waren gecontroleerd (CGVS p. 6-7 & p. 8-9). Uit de beschikbare informatie blijkt dat het schietincident waarbij de twee mannen die u was tegengekomen gedood werden, inderdaad heeft plaatsgevonden; evenwel niet op 22 juli 2011 zoals u beweert, maar op 21 juli 2011. Volgens de informatie vonden de ordediensten bovendien, na het doodschieten van de drie mannen (i.e. A.(...) T.(...) en M.(...) A.(...) die u was tegengekomen en een derde persoon, Y.(...) M.(...)), nog een kalashnikov, munitie en granaten in hun wagen. U daarentegen had gezegd dat de twee mannen de wapens uit hun auto gooiden aan het bos in uw dorp, dat de politie hun auto controleerde, dat ze daarna mochten gaan en vertrokken richting Khassavyurt waar ze even later werden doodgeschoten door de politie. U voegde hieraan toe dat de politie de wapens later terugvond waar de mannen ze achtergelaten hadden in het bos (CGVS p. 8).

In verband met uw reisroute, verklaart u dat u van Dagestan tot in Oekraïne reisde met het intern Russisch paspoort van uw broer. In Oekraïne kreeg u andere documenten van twee mannen die uw reis regelden, nl. een Oekraïens internationaal paspoort op naam van Y.(...) P.(...) G.(...), waarmee u de Poolse grens overstak. Uw adres volgens dat paspoort was (...) in Poltava en uw geboortedatum (...) 1972; waar u volgens dat paspoort geboren was, weet u echter niet. U verklaart dat er een visum met uw foto in stond, maar u weet niet van welk land dat visum was (CGVS p. 4-6). Dit is opvallend. U blijkt nagenoeg alle details te kennen van het paspoort dat voor u voorzien was, behalve de geboorteplaats en het land van het visum, nochtans essentiële elementen bij een eventuele identiteitscontrole. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat er bij binnenkomst in de Schengenzone – zeker aan de Poolse grens waar u de Schengenzone binnenkwam (CGVS p. 6) – intensieve controles op clandestiene reizigers en illegale handelswaer en strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u niet weet waar u volgens het Oekraïens paspoort geboren was en voor welk land het visum in dat paspoort bestemd was; te meer omdat u verklaart wel degelijk identiteitscontrole gehad te hebben (CGVS p. 6). Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u bepaalde identiteitsdocumenten bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties, om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze van uw vertrek, verborgen te houden. Dit brengt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas bijkomend op de helling.

Gelet op bovenstaande elementen dient geconcludeerd dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw ontmoeting met de twee mannen aan het bos in uw dorp, aan het feit dat u daardoor vervolgd werd door de autoriteiten van uw land en aan andere gevolgen die u en uw familie daardoor ondervonden zouden hebben, i.e. de arrestatie van uw broer S.(...)-H.(...) (CGVS p. 7) en de huiszoekingen bij u thuis (CGVS p. 8 & p. 12). Dit laatste wordt nog versterkt door het feit dat het CGVS ondanks grondige opzoekingen hieromtrent geen enkele informatie over terugvindt (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier).

De documenten die u neerlegt, veranderen niets aan deze beslissing. Uw intern Russisch paspoort en uw rijbewijs bevatten immers louter persoonsgegevens die hier niet betwist worden, maar hebben geen betrekking op de door u aangehaalde problemen. De drie convocaties werden reeds besproken. Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geviseerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Blijkens de titel van zijn verzoekschrift vordert verzoeker de annulatie van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op grond van artikel 39/2, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt echter inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet over volheid van rechtsmacht, en treedt aldus niet louter op als annulatierechter, tenzij voor wat betreft de in artikel 57/6, eerste lid, 2° en artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen.

Het beroep zal dus overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet worden behandeld.

2.3. Verzoeker duidt in zijn verzoekschrift de "Minister van Migratie- en Asielbeleid" aan als verwerende partij.

2.4. De Raad wijst erop dat het op grond van het inquisitoriale karakter van zijn rechtspleging hem toekomt de rechtsstrijd die gericht is tegen een bepaalde administratieve rechtshandeling in de

voorgeschreven banen te leiden. Bijgevolg dient de Raad op zicht van de bestreden beslissing ambtshalve als verwerende partij aan te duiden die overheid die het best geplaatst is om de wettigheid van die beslissing te verdedigen (cf. RvS 18 december 2001, nr. 101.932 en RvS 10 juni 1997, nr. 66.659). *In casu* werd de bestreden beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waardoor deze als verwerende partij wordt aangeduid.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Volgens verzoeker is de motivering onjuist en hij wenst te verduidelijken dat hij in elk geval officieel en bij herhaling in beschuldiging werd gesteld wat ook blijkt uit de oproeping die hij als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt. Verzoeker wijst erop dat hij nu in de mogelijkheid is het origineel voor te brengen met een gelegaliseerde vertaling van de convocatie van 23 juli 2011, waarvan hij reeds de kopie neerlegde ter gelegenheid van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal. Hieruit blijkt volgens verzoeker duidelijk dat hij zich op 26 juli 2011 om 10 u bij de OMV van de regio Khasavyurt moet aanbieden als verdachte. Verder wijst verzoeker op de politiecontrole waaraan hij op 21 juli werd onderworpen, het feit dat zijn broer op 22 juli werd opgepakt toen deze zijn wagen gebruikte, het feit dat zijn woning omsingeld bleek te zijn en het feit dat er meerdere oproepingen waren. Deze elementen doen hem besluiten dat hij officieel verdacht wordt van betrokkenheid bij de rebellenactiviteiten waardoor hij in Dagestan voor zijn leven moet vrezen. Verzoeker wil erop wijzen dat het begrip "*officieel in verdenking gesteld zijn*" in Dagestan niet dezelfde invulling heeft als in België waardoor de onduidelijkheid die hierover bestond niet terecht is. Verzoeker stipt aan dat hij wel degelijk heeft gesteld dat hij officieel in verdenking is gesteld maar dat hij enkel niet precies weet door wie. Om dit te verduidelijken, verwijst verzoeker naar zijn verklaringen waarbij hij stelde dat het in Dagestan nooit duidelijk is door welke overheidsinstantie men wordt gearresteerd, waar of hoe die persoon wordt vastgehouden noch wat de redenen zijn voor de arrestatie. Zelfs wanneer men iemand bij de administratie kent, zo vervolgt verzoeker, blijft het onmogelijk om dit te achterhalen. Verzoeker zet uiteen dat Dagestan verschillende rechtsstructuren kent, zowel regionaal als federaal, maar dat er meerdere overheidsinstanties zich kunnen bezighouden met een verdenking van medewerking met de rebellen. Verzoeker wijst erop dat ook uit de convocaties niet valt af te leiden welke overheidsinstantie hem nu specifiek zoekt. Deze versie komt volgens verzoeker overeen met de informatie uit de Subject Related Briefing, die aan het administratief dossier werd toegevoegd door de verwerende partij. Tevens stelt verzoeker dat hij ondergedoken was en bezig was met overleven, waardoor hij niet geïnteresseerd was in wie uiteindelijk naar hem op zoek was. Verzoeker besluit dat zijn onwetendheid over de overheidsinstantie die hem in verdenking stelt geen reden is om aan de waarachtigheid van zijn verhaal te twifelen. Verzoeker wijst erop dat de bijgebrachte convocatie het mogelijk maakt om de echtheid van het document te controleren. Volgens verzoeker vormt het in elk geval een begin van bewijs en heeft hij op grond van de convocaties ernstige redenen om te twifelen aan zijn veiligheid, waarbij hij opnieuw verwijst naar de Subject Related Briefing die door de verwerende partij aan het administratief dossier werd toegevoegd en waaruit blijkt dat zijn leven in gevaar is omdat hij wordt verdacht van betrokkenheid bij de rebellenbeweging.

In een tweede middel voert verzoeker eveneens een schending aan van de materiële motiveringsplicht. Tegen de overweging van het Commissariaat-generaal met betrekking tot het uitblijven van de originelen van de convocaties, stelt verzoeker dat hij kan verklaren waarom hij er niet in slaagde de originelen tijdig te bezorgen. Verzoeker stipt aan dat zijn familie in Dagestan wel degelijk een aantal originelen heeft overgemaakt via de post maar dat verzoeker ondertussen werd getransfereerd van het opvangcentrum in Weelde naar zijn huidige opvangplaats in Wingene, waardoor de brief van zijn familie onverrichter zaken zou zijn teruggestuurd naar Dagestan. Verzoeker gaat hierbij in op de origineel bijgebrachte enveloppe waarmee de zending is gebeurd en hij wijst op het aangebrachte postnummer en de poststempel, waarop de datum 6 april 2012 is vermeld en waaruit blijkt dat hij wel degelijk het nodige had gedaan. Verzoeker deelt nog mee dat de teruggezonden enveloppe werd onderschept, de originele convocaties eruit genomen en zijn familie de waarschuwing kreeg nooit meer iets dergelijks te ondernemen. De originele convocatie en de enveloppe werden uiteindelijk per drager aan verzoeker bezorgd omdat zijn familie geen gebruik meer durfde te maken van de gewone post. Dit alles vormt volgens verzoeker een voldoende verklaring waarom deze convocaties niet tijdig aan de verwerende partij werden overgemaakt.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Tegen het argument van de commissaris-generaal dat de weergave van de feiten van verzoeker niet overeenstemt met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, voert verzoeker aan dat de foutieve datum berust op een materiële vergissing omdat hij wel degelijk 21 juli heeft vermeld als datum waarop de ontmoeting met de vermelde mannen plaatsvond bij het invullen van de Vragenlijst bij de Dienst

Vreemdelingenzaken. Volgens verzoeker komt ook in de rest van het vluchtverhaal de juiste chronologie voor waarbij hij verwijst naar zijn antwoorden waarin hij 22 juli opgeeft als de dag volgend op de ontmoeting in het bos, de dag waarop hij werd gebeld over de aanhouding van zijn broer en de dag waarop hij vaststelde dat zijn huis omsingeld is. Verzoeker verwijst ook naar de eerste convocatie die dateert van 23 juli 2011. Verzoeker herhaalt dat hij steeds heeft gesteld dat de ontmoeting met de mannen in het bos en de daaropvolgende politiecontrole plaatsvonden op 21 juli 2012. Tevens vermeldt verzoeker dat hij door de verwerende partij nooit werd geconfronteerd met het verschil tussen deze twee data, zodat hij dit had kunnen verduidelijken. Met betrekking tot het verschil tussen de versie van verzoeker en het politieverlag aangaande de wapens, munitie of springstof in de wagen, verwijst verzoeker naar de praktijk van de politie in Dagestan om bewijsmateriaal te creëren, die wordt beschreven in de Subject Related Briefing. Verzoeker stelt ook dat het ene het andere niet uitsluit. Het is niet omdat hij zou gezien hebben dat de mannen een zak uit de wagen weggooiden, dat er achteraf geen wapens meer kunnen gevonden worden in de betrokken wagen. Bovendien werden de mannen door de politie doodgeschoten in een stad die op 12 km ligt van de plaats waar verzoeker hen heeft ontmoet en heeft verzoeker maar twee mannen ontmoet, terwijl er die avond drie mensen zijn vermoord, zodat er intussen van alles kan zijn gebeurd, zo vervolgt verzoeker. Verzoeker stelt eveneens dat het mogelijk is dat van de teruggevonden wapens in het bos geen melding wordt gemaakt in de informatie waarop verweerster zich baseert en dat niet wordt aangetoond wat de bewijswaarde van deze informatie is. Volgens verzoeker is er geen reden om aan de geloofwaardigheid van zijn relaas te twijfelen.

Ook in een vierde middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Met betrekking tot de wijze waarop hij in Polen de grens overstak, verduidelijkt verzoeker dat hij zijn paspoort heeft moeten tonen en een registratieformulier kreeg dat in het Engels was opgesteld waardoor dit werd ingevuld door diegene die instond voor zijn reis van Dagestan naar België. Verzoeker wijst erop dat hem voor het overige niets werd gevraagd. Tevens oppert verzoeker dat hem een alternatief voor de strenge grenscontroles werd geboden waarbij hij een water, dat de natuurlijke grens vormde tussen de twee landen diende over te steken. Omwille van het levensgevaarlijk karakter ervan, koos verzoeker, zo stelt hij voor de andere manier waarvoor hij zeer veel geld diende te betalen. Verzoeker stipt aan dat zijn raadsman naar deze informatie heeft verwezen, maar dat verzoeker het niet nodig vond hierop in te gaan. Verzoeker herhaalt zijn verklaringen en stelt dat de door hem beschreven controle niet in strijd is met de algemene informatie waarnaar de verwerende partij verwijst. Verzoeker wijst er ook op dat hij door zijn begeleiders werd voorbereid over wat hij moest zeggen indien hem iets werd gevraagd, maar dat hij niets heeft moeten zeggen. Tevens oppert verzoeker dat hij op de geboorteplaats en het land van het visum na, alle gegevens kende die op het paspoort stonden. Volgens hem is het niet uitzonderlijk of ongeloofwaardig dat hij ruim een maand nadat hij deze gegevens van buiten heeft moeten leren, zich daarvan niet alles meer herinnert. Het ging overigens om een Oekraïens paspoort dat in het Oekraïens was opgesteld en hij niet vertrouwd is met deze taal. Volgens verzoeker heeft hij wel degelijk geloofwaardige verklaringen afgelegd over zijn reisroute waardoor de motieven van de bestreden beslissing niet afdoende zijn.

In een vijfde middel voert verzoeker de schending aan van de formele motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel. Tegen de motieven met betrekking tot de gebrekkige kennis van verzoeker over de geboorteplaats en het visum, die op het Oekraïense paspoort waren aangebracht, stelt verzoeker dat niet wordt gemotiveerd waarom deze gegevens van dergelijk uitzonderlijk en essentieel belang zijn dat ze de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas aantasten of waarom dit het vermoeden doet ontstaan dat verzoeker bepaalde identiteitsdocumenten bewust achterhoudt, terwijl verzoeker andere belangrijke informatie uit het paspoort wel gegeven heeft. Verzoeker stelt dat de beslissing op dit punt niet naar behoren is gemotiveerd en hem de vluchtelingenstatus dient te worden verleend.

Bij wege van besluit stelt verzoeker dat hem het voordeel van de twijfel moet verleend worden omdat uit de Subject Related Briefing samen met zijn verklaringen die worden onderbouwd met stavingsstukken op afdoende wijze blijkt dat hij terecht aanspraak kan maken op het statuut van vluchteling.

3.2. Gelet op hun inhoudelijke verwevenheid worden de vijf aangevoerde middelen gezamenlijk behandeld.

3.3. Voor zover verzoeker in zijn eerste middel de schending opwerpt van de beginselen van behoorlijk bestuur, merkt de Raad op dat het middel niet ontvankelijk is. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers de precieze aanduiding van de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel en de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr.165.291). De omschrijving "*beginselen van behoorlijk bestuur*" is te vaag om als een ontvankelijk middel te worden beschouwd.

3.4. Waar verzoeker in zijn vijfde middel de schending aanvoert van de formele motiveringsplicht, merkt de Raad op dat verzoeker wellicht ook daar de schending van de materiële motiveringsplicht beoogt. Uit het middel blijkt dat verzoeker de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen, kent doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. Verzoeker voert met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

3.5. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt in de eerste plaats verwezen naar de incoherente verklaringen van verzoeker naar aanleiding van de vraag of hij officieel wordt beschuldigd van medewerking met de rebellen. Gelet op de contacten die verzoeker onderhoudt met familieleden die bij de overheid werken, is het volgens de commissaris-generaal weinig geloofwaardig dat verzoeker niet beter op de hoogte is van het feit of hij al dan niet officieel wordt vervolgd. Met betrekking tot de neergelegde kopieën van convocaties wordt in de beslissing gesteld dat deze kopieën de anomalieën niet kunnen herstellen. Vervolgens wordt in de beslissing gewezen op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt aangaande het incident waarvan verzoeker gewag maakte waarbij drie personen, waaronder de twee mannen waarmee verzoeker contact had, werden gedood. In de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat verzoeker hierin niet wordt vermeld waardoor zijn persoonlijke betrokkenheid niet wordt ondersteund. Bovendien stelde de commissaris-generaal vast dat verzoeker het incident een dag later situeerde en dat er door de ordediensten nog een kalashnikov, munitie en granaten werden aangetroffen in de wagen, terwijl verzoeker verklaarde dat ze, nadat ze aan het bos in zijn dorp een zak uit hun auto gooiden, na een politiecontrole mochten vertrekken en dat deze wapens nadat ze waren doodgeschoten, werden teruggevonden waar de mannen ze hadden achtergelaten. Met betrekking tot verzoekers reisroute wordt in de beslissing gewezen op het feit dat verzoeker nagenoeg alle details kent van het Oekraïens paspoort waarmee hij het Schengengebied inreisde op de geboorteplaats en het land van het visum na, wat toch essentiële elementen zijn in geval van een eventuele controle waardoor het vermoeden ontstaat dat verzoeker bepaalde identiteitsdocumenten tracht verborgen te houden. Uit wat voorafgaat, wordt in de bestreden beslissing besloten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. Deze ongeloofwaardigheid wordt volgens de commissaris-generaal versterkt door het feit dat over de problemen die verzoeker aanhaalt, ondanks grondige opzoekingen, niets kan worden teruggevonden. Vervolgens wordt in de beslissing met betrekking tot de door verzoeker neergelegde documenten gesteld dat deze persoonsgegevens bevatten die niet ter discussie staan en dat de convocaties reeds besproken werden. In de beslissing wordt ook aangestipt dat de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaat voor de erkenning als vluchteling. Tenslotte wordt in de beslissing op grond van de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, besloten dat de actuele veiligheidssituatie in Dagestan, ondanks een stijging van het aantal slachtoffers, niet van die aard is dat er voor burgers een reëel risico op ernstige schade bestaat als gevolg van willekeurig geweld zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

3.6. Verzoeker voegt het origineel van de convocatie van 23 juli 2011 toe aan zijn verzoekschrift met een voor eensluidend verklaarde vertaling (verzoekschrift, bijlage 3). De Raad stelt vast dat verzoeker beweert dat de bestreden beslissing op dit punt met een motiveringsgebrek is behept, maar dat hij niet aantoont dat deze stukken hem 'per drager' bereikt hadden vooraleer de bestreden beslissing werd genomen, zodat niet bewezen is dat de verwerende partij over deze gegevens beschikte en hiermee rekening kon houden. Daargelaten de vraag of verzoeker deze documenten onmogelijk eerder kon neerleggen, merkt de Raad op dat documenten slechts bewijswaarde hebben voor zover ze worden ondersteund door geloofwaardige verklaringen. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker enerzijds formeel bevestigde dat hij officieel wordt beschuldigd van medewerking met de rebellen (stuk 5, gehoorverslag CGVS 20 maart 2012, p. 10), terwijl hij dit later nuanceerde en stelde dat hij op papier niet wordt gezocht (*ibid.*, p. 11). Door in zijn verzoekschrift opnieuw te bevestigen dat hij officieel wordt gezocht, heft verzoeker de bestaande onduidelijkheid niet op. Aangezien verzoeker via zijn neef contacten had met een hooggeplaatste ex-politieman (*ibid.*, p. 9), mag van verzoeker worden verwacht dat hij hierover duidelijkere informatie kan verstrekken. Het betoog van verzoeker over de onmogelijkheid om in Dagestan te achterhalen welke instantie precies naar hem op zoek is, kan, gelet op zijn contacten met personen die thuis zijn in de overheidsadministratie, bezwaarlijk worden aanvaard. De Raad merkt op dat zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoeker niet exact kan weten welke overheidsinstantie naar hem op zoek is, hij niet aannemelijk maakt dat hij gezocht wordt omwille van collaboratie met de rebellen, zoals hij beweert. Inhoudelijk stelt de Raad vast, zoals trouwens door de vertegenwoordigster van de verwerende partij ter terechtzitting toegelicht, dat uit de aan het verzoekschrift toegevoegde convocatie (verzoekschrift, bijlage 3) enkel kan worden afgeleid dat

verzoeker wordt opgeroepen als verdachte bij een rechercheur, maar dat op grond hiervan onmogelijk de reden kan worden bepaald waarom hij wordt gezocht aangezien niet wordt vermeld in het kader van welke zaak verzoeker wordt opgeroepen. Uit deze pertinente vaststelling vloeit voort dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de passages uit de Subject Related Briefing over personen die verdacht worden van banden met de rebellen op hem van toepassing zijn.

3.7. Ter gelegenheid van het gehoor op het Commissariaat-generaal situeerde verzoeker de ontmoeting met de personen die dezelfde dag werden gedood meermaals op 22 juli 2011 (stuk 3, gehoorverslag CGVS 20 maart 2012, p. 4; p. 6; p. 9). Verzoeker kan onmogelijk worden bijgetreden waar hij stelt dat dit een materiële vergissing betreft door te verwijzen naar het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken alwaar hij de ontmoeting éénmalig op 21 juli 2011 situeerde. Het feit dat verzoeker niet met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, doet de herhaaldelijke foutieve situering in de tijd niet teniet. Bovendien werd op grond van de objectieve informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 15, Landeninformatie, Antwoorddocument, dag2012-007w, Russische Federatie, Dagestan, moord op drie vermeende rebellen, Nuradilova, 3 mei 2012), vastgesteld dat niet enkel de datum, maar ook de verdere beschrijving van dit geweldsincident door verzoeker niet helemaal overeenstemt met de bevindingen van de onderzoekers van het Commissariaat-generaal. Zo werden er inderdaad na het dodelijk incident op 21 juli 2011 een kalashnikov, munitie en granaten in de wagen aangetroffen. Verzoeker verklaarde dat één van de inzittenden een zak had weggegooid toen ze de band aan het vervangen waren waarna de politie de wagen heeft doorzocht en de mannen mochten beschikken (stuk 3, gehoorverslag CGVS 20 maart 2012, p. 6), waardoor het op zijn minst bevreemdend is dat het volgens het persbericht aangetroffen wapentuig niet op dat moment werd ontdekt. Tevens verklaarde verzoeker dat de zak later door de politie werd gevonden (*Ibid.*, p. 8), terwijl in het persbericht nergens melding werd gemaakt van een zak die zou zijn teruggevonden en die in verband wordt gebracht met de in Khasavyurt gedode mannen. De verwijzing van verzoeker naar de praktijk van de politie in Dagestan die volgens hem in de Subject Related Briefing wordt beschreven en waarbij de politie bewijsmateriaal creëert, maakt het relaas van verzoeker over de vervolgingsfeiten niet meer aannemelijk. Verzoeker had immers in zijn uiteenzetting kunnen vermelden dat het aangetroffen wapentuig in scène was gezet. De hypothese van verzoeker dat ze werden doodgeschoten op 12 km van de plaats waar verzoeker hen had ontmoet en dat er drie mensen werden vermoord waardoor er ondertussen één en ander kan zijn gebeurd, is een loutere *post factum* speculatie die nergens op gestoeld is. De Raad merkt op dat verzoeker al deze bijkomende informatie, indien deze met de werkelijkheid zou overeenstemmen meteen ter gelegenheid van zijn gehoor had kunnen aanbrengen. Een verduidelijking achteraf volstaat niet. Verzoeker had deze verduidelijking immers reeds kunnen geven tijdens het verhoor (RvS 3 maart 2000, nr. 85.818). Bijkomend dient te worden opgemerkt dat de commissaris-generaal, ondanks uitgebreide opzoeken (stuk 15, Landeninformatie, Antwoorddocument, dag2012-007w, Russische Federatie, Dagestan, moord op drie vermeende rebellen, Nuradilova, 3 mei 2012, p. 2), geen enkele informatie kon terugvinden die verzoekers bewering bevestigt dat zijn broer S.-H. V. zou zijn gearresteerd als gevolg van het geweldsincident (stuk 3, gehoorverslag CGVS 20 maart 2012, p. 9-10). Verzoeker trekt de bewijswaarde van de stukken waarop de commissaris-generaal zich baseert in twijfel, maar levert geen andersluidende objectieve informatie aan. De commissaris-generaal kon op grond van zijn vaststellingen rechtsgeldig besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas.

3.8. Onduidelijkheid over de reisweg houdt een verdere negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid. De verduidelijkingen die verzoeker aanbrengt bij zijn relaas omtrent het oversteken van de grens tussen Oekraïne en Polen, doen geen afbreuk aan de vaststellingen van de commissaris-generaal. Uit het gehoorverslag blijkt immers dat verzoeker de naam, het adres en de geboortedatum op het Oekraïense paspoort dat hij zou hebben gebruikt om de Schengenbuitengrens over te steken, perfect kende, maar niet wist welke geboorteplaats en welk visum op het paspoort waren aangebracht (stuk 3, gehoorverslag CGVS 20 maart 2012, p. 5). Gezien het risico om aan een grondige controle van het visum te worden onderworpen zoals bedoeld in artikel 7, 3. a) *bis* van de Verordening 562/2006/EG van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscodes), zoals trouwens aangestipt in de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 15, Landeninformatie, Document de Réponse, tch2006-180w, Possession of passports by ethnic Chechens in the RF, 21 november 2006, p. 13), is het weinig geloofwaardig dat verzoeker niet weet van welk land het visum was dat in zijn Oekraïens paspoort was aangebracht. Verzoeker tracht zijn onwetendheid te verschonen door te wijzen op het feit dat hij zich dit na een maand niet meer herinnert en dat hij niet vertrouwd is met het Oekraïens. Uit het gehoorverslag kan echter niet worden opgemaakt dat verzoeker de informatie die in het visum is opgenomen ooit wel zou hebben gekend. Bijkomend moet worden vastgesteld dat de

Oekraïense taal blijkbaar geen hinderpaal vormde om de andere gegevens uit het paspoort wel te reproduceren, waardoor verzoekers betoog niet van aard is om de gereede twijfel over zijn reisweg en de daarbij gebruikte documenten weg te nemen. De bevindingen van de commissaris-generaal in verband met de reisweg vormen overigens niet het enige motief op grond waarvan het vluchtrelaas van verzoeker ongeloofwaardig wordt geacht. De Raad wenst te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

3.9. Verzoeker voert geen middelen aan betreffende de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de hiervoor gedane vaststellingen aangaande zijn asielrelaas en op de overige elementen in het dossier toont hij niet aan dat in zijn hoofd zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Verzoeker voert evenmin gegevens aan die een ander licht werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal van de actuele veiligheidssituatie in Tsjetsjenië in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

3.10. Er werd niet aangetoond dat de commissaris-generaal bij het nemen van de beslissing onredelijk te werk zou zijn gegaan. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

De vijf aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven september tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

F. TAMBORIJN